

Utolsó vers Kierkegaard úrnak

Nem nyílnak egymásba ingoványok. Túlzott érzelmeket nem használhatunk építetlenül. A morál bor; elég zavaros és ihatatlan. Csak végső esetben iszom. Két boldogság közé mindig jut egy ingovány. Egy-egy tragikus tévedés. Csalás. Ha egymás mellé is kerülnek „süllyedt” szobák a csendben, a szomszédság még nem jelent egymásba nyílást. LEGYEN EGY NYÍLÁS AZ ÉLETEDEN! Horhos.

Abrahám példája, mint egy éremszerű dombormű, ott lapul mindenki zsebében. Húzza le a zakót a súlya, ettől lehet „folyamatosan” észben tartani. A zakó és az agy összefüggései innen adódnak. Ellehetetlenül ettől minden ruha és maszk.

A szülői „attitűd” szétbomlik a zuhanás szemcsés levegőjében, mint egy ernyő. Alatta megkötözve a „mentés” zsinórhozával: Izsák. Ki képezte át a hevedert? A transzCENDENS burok szétrobban, és valaki sikolt.

Betűi egy sziklába a fejét. A haj véres lesz, de a seb kicsi. Hamar megalvad a sorsod megkötözve. Nem látsz kibúvót. A megmenetében már nem hiszel. Hittelenül megnyugszol. Ez egy óriási üresség, amibe beelölg az öröklét. Aztán, mire teljes a kétségbeesés, megérkezik az igazi áldozat HELYEDRE. Övé a trón. Ez nem lesz mindig így. A végén majd nem jön senki. Akkor és azáltal nyered el az üdvösséget.

Vagy-vagy

KIERKEGAARD-METSZETEK

„Tudatlansága végtelen rezignáció. A hit egyrészt a legmagasabb rendű egoizmus kifejezése (a félelmetest önmaga kedvéért teszi)...”

1. *A baj órájában öllelek át. (Egy párt az ég szétválaszt.)
A szenvedély egy boldogtalan szereltem története.
Paradoxonok: szótöveken jársz.*
2. *A hit egy mondat.
Érzed, egy betű begyűrődött a járomcsont alá.
Mire ébredsz, Isten kiszedi a varratokat beszédeedből.
Egy tisztára csiszolt szóval alszol el.*
3. *Az agyamban hordozom a még nem létező gondolatokat is.
Mint egymásba font milliárd szúr és rózsabimbó, az elme.
A meg nem tudott ESZMÉK, ideák meddő rügyek; most is fáj,
ahogy kibomlik egy bimbó lassan, néhány vékony ér megpattan*

az „elképzelés” közelében, a szírmok kitágulnak, a levegő bepréselődik a szétszúzó bársonyok közé. Fáj, de örülök. Élvezem, hogy gondolkodom. Bár szomorú, amire rájövök.

4. Egy női fej.

Ahogy megszólal, a haja megmoccan. Apró eltérés az arcán, ahogy behull a fürt, még gyönyörűbbé bűvöli őt. Rádásúl azt suttogja:! meg fogok halni, szerelmem. Hamarabb halok meg, mint gondolnád. Elmegeyek az ősszel.

5. Organikus szöveg jelenik meg álomban. Egy színes képernyőn spirál alakban meggörbített szívárványra rávetítve.

A szöveg első szava egy felkiáltójel. Megijedek a vastag, fekete jeltől, becsuknám az üvegfedelű könyvet, de durván megszorítja valaki a csuklóm. A felkiáltójel számomra a fenyegetés legegyszerűbb kifejeződése azóta. Egy sötét vászonzsák, megkötve alul. Ebben a zsákban az én hullám van. Hullám van.

Kierkegaard-liturgiák

1. Rideg, terméketlen a számonkérés. Idegen nyelven szól. Minél halkabb, annál fenyegetőbb. A gyűlölet egy női száj. A sötét pálcák lángra gyúlnak, hiába fekszel az ima érintőire. „Erotikus rejtőzés” a beképzelt szoba. Mint egy túlérlett rezignáció, kipukkan az ígért menny. A gyász megkeményedik. Megköt a beszéd a papok között. Gyűrött kezeggel törli le az iszapot az epileptikus démon. A számokban szeretet. „Táncoló pár” a jeligés parton: a „gyors” és a „sok”. Semmi nem marad töretlenül. MegtörtÉNIK minden. A törtek egybemosódnak. Korom az alázat. Lomb helyett jeges négyzettrács suhog. Minden kockában madár, radar. Durva föltérképezés az esti hűvös.

2. „Bár csodálatos módon szülte Mária a Gyermeket, a szülést mégis úgy élte át, ahogy minden nő, az pedig a félelem, a szükség és a paradoxon órája.”

Az angyal, mint a Hivatal. Belelapoz az illatokba. Ha képviseled, megfertőz. Kiválaszt, megáld, de ki is sajátít. A gyengék a hűek. A hit a legmélyebb bűnökben van. Eltékozolt életek vagyunk.

3. Szomorú tény, hogy létezel. Valamivel elfoglalod magad, közben mindig a halálra pillantasz, mehet még egy kicsit előre a sorsom? Néha szép a halál. Ágakat varrsz a húsodhoz, mint egy növény.

Kierkegaard-rezignációk

*Egy haldokló vigasztal engem, éledezőt.
Álarcok árnyai hajlonganak a mélyben.
Egy kagylóban szeretkezem a királynővel,
Isten úszó maszkokat szedeget
az országnyi szóvízből, s kiteríti a partra
a paradoxonokat.*

*Az éj halszáj. Tátong ránk a sötét,
erdők borulnak a tengerbe könnyedén.
Üres minden pillanat, mint a szél,
mint a Létezők széle.*

*Szent Borzaddály söpör végig,
egy hajszálnyi már a kötődés.
A kétkedés belseje fájdalom.*

*Ablakokon zörög, benéz az örület.
Fényhúrokra hasal, idegeket melegít.
„... ha mindennek alján egy tátongó,
betelni soha nem képes üresség rejtőzne,
mi más lenne akkor az élet,
mint kétségbeesés?”*